Ч. 226 Субота 10 (22) жовтня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — З угодової комисиї. — Справа Драйфуса.)

Президент др. Фукс отвираючи вчерашне засїданє палати послів подав до відомости, що палата має вибрати 12 членів Трибуналу державного. Той вибір відбуде ся на однім з найблизших засїдань.

Міский суд делеґований осьмої дїльницї віденьской жадає видания посла Данєляка.

Посли Ґреґоріґ і тов. вносять інтерпеляцию, питаючи правительство, чи схоче оно предложити палатї обширне і автентичне справозданє о звістнім случаю джуми у Відни і чи наміряє раз на все заборонити таких небезпечних проб бактериольоґічних.

Пос. Данеляк і Шпондер інтерпелюють в справі процесу Ферберів в Кракові. Інтерпеляция закидає, що суд в Новім Торзї допустив ся надужитя і що слїдство умисно розпочато за пізно.

Пос. Стапиньский і тов. інтерпелюють Президента Міністрів в справі полекший для галицкої торговлї безрогами.

Пос. Шлезінґер вносить інтерпеляцию против примусового щіпленя віспи.

Віцепрезидент Фериянчіч предкладає петицию о заложенє университету в Люблянї.

З порядку дневного приступлено відтак до дальшої дискусиї над провізориєю буджетовою.

Перший бесїдник пос. Стояловский заявляє, що він і єго товариші увійшли до Палати в пересьвідченю, що найдуть також поміч для тяжко навіщеного народа в Галичинї, що будуть могли тут обговорювати надужитя судових і полїтичних властий в Галичинї, дальше в надії, що будуть могли боронити справедливих жадань своїх шлезких сусїдів. Правдива австрийскість не лежить в ґеґемониї німецко-мадярскій, лише в мирнім пожитю всїх народів. Бесїдник нападає Коло польске, котрому закидає, що не єсть представителем польского люду. Нарід польский мав прикрі досьвіди, особливо в часї, коли не було парляменту. Бесїдник застерігає ся против того, немов би єго сторонництво спроневірило ся польскому народови і продало ся Правительству. (Голоснї протести на лївици і між социялїстами, котрі що хвилї перериваютъ Стояловскому, закидаючи єму, що пішов в службу до ґр. Баденїого і голосував в своїм часї за lex Falkehayn).

Пос. Стояловский ще раз протестує против того, немов би він зрадив нарід польский. Заявляє, що єго сторонництво піде тепер безвзглядно з опозициєю, але під услівєм, що опозиция не зійде з парляментарного ґрунту і що славяньским братям не стане ся кривда.

Дальше обговорює Стояловский правительственні предложеня і висказує Правительству вотум недовіря. (На лївици глумливі сьміхи). Бесїдник доказує, що правительство єсть абсолютне і ворожо настроєне для народу. Доказує то найлїпше примінованє §. 14, що тільки значить як знесенє конституциї. На жаль найшло Правительство помічників, а то в рядах правицї. Правительство ждало в Галичинї умисне аж прийде до таких великих забурень, щоби мати причину до заведеня виїмкового стану. Відтак оповідає бесїдник довго історию цїлого свого житя, всї свої подвиги і клопоти грошеві та каже, що єго переслїдувано. Полемізує з більшостию, доказуючи, що в ній нема правдивих заступників Славян. Закидає Русинам, що сидять на правительственних лавках, між тим як їх місце єсть в опозициї, називає їх камеральними Русинами. Висказує бажанє, щоби справа виїмкового стану прийшла як найскорше під обради палати. Вкінци заявляє що буде підпирати опозицию против Правительства на парляментарнім ґрунтї, коли Правительство буде поступати й дальше так як доси. — Бесїда пос. Стояловского була безконечно довга і млава, переривала єї раз нараз опозиция: Нїмцї та социялїсти, а місцями то й кепкували собі з неї.

По промові Стояловского ухвалила палата замкнути дискусию. Ґенеральними бесїдниками рго вибрано Герольда, contra Гофмана-Велленгофа.

На тім перервано наради над буджетовою провізориєю і приступлено до дальших нарад над наглими внесенями в справі зараджения нужди.

Внесеня відступлено буджетовій комисиї і по тім замкнено засїданє. Слїдуюче засїданє ві второк. На порядку дневнім дальша дебата над провізориєю буджетовою.

В **угодовій комисиї** вела ся вчера дальше загальна дискусия над привительственними предложенями. Найважнїйша змістом була промова дра Менґера, котрий критикував виводи п. Білиньского і міністра Кайцля в справі експортових боніфікаций. Розділ тих боніфікаций — говорив бесїдник, — доконуваних після дійстного експорту кождої з двох держав монархії, мусить для Австриї випасти некористно. Австрия стратить на тім в першім роцї 400.000 зр., а страта в слїдуючих лїтах ще сильнїйше збільшить ся. Се залежить лиш від

---

15)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповіданє Делїґо.

(Переклад з нїмецкого).

(Дальше).

Коли дївчина учула, що єї звідси виведуть, розплакала ся і обіцяла, що видержить кару, лиш щоби єї тут задержали. Нехай не гадають, що она така зла, але й не жадають від неї, щоби она відразу стала як найлїпша.

Ігумення пристала на то вже з тої одної причини, щоби узброєні мужчини не входили до сьвятого місця та велїла прийшовшим тимчасом полициянам сказати, що вже все полагоджено і їх помочи не потреба.

Отже дївчину відвели до карної келї, де о хлїбі і воді мала чекати, що дальше з нею стане ся. Коли би справувала ся добре, то може бути, що єї пустили би й на волю....

Дївчина послухала, двері келї замкнули ся за нею. До темної комірчини добувало ся лиш трошки сьвітла крізь малесеньке віконце, нїчого більше не було чути, лиш шум води, вибігаючої з керницї перед монастирем. Минув день, прийшла ніч — а в ночи приходять всїлякі гадки, нашій грішници прийшла гадка, що не мала нїякої звязи з єї приреченєм.

Коли ще була вільна, могла довідувати ся о всїх справах монастиря, отже й довідала ся, що Яков пішов до Риму. Замість тут загризати ся, хотїла тепер піти за ним. Сей єї намір дозрів в нїй серед темноти.

Коли, ще заким кури запіяли, двері від єї келї отворили ся і єї принесли якоїсь поживи, дївчина схопила ся, трутила на бік обі черницї і вибігла на двір. Одна з черниць була також воротаркою і лишила ключ в замку від дверий монастиря. Дївчина отворила двері і замкнула їх знадворку. Відтак хотїла вилїзти на водопровід, але то їй не удало ся. Тимчасом на подвірю зробив ся крик, із середини стали гримати в двері. Дївчина полїзла тогди зі страху вздовж муру від сторони міста і скочила на брук; то їй було байдуже, що стовкла собі колїно; не зважала на біль — була вже на свободї.

Варта коло міскої брами, званої в Дубровнику Порта Піле, перепустила єї, лиш один запримітив: „Чого тота так куляє?“ — Коли черницям удало ся отворити двері і дати знати, за втїкшою вже й слїд пропав.

— От тїшмо ся, що ми єї позбули ся! — Сказав комісар, коли довідав ся о єї втечи. Впрочім той добрий панок був сьвято переконаний, що то не була женщина, лиш якась чарівниця.

XIII.

Церков Ара Целї [1]) єсть, коли не під взглядом своєї артистичної вартости, то під взглядом свого положеня, свого настрою і змісту трогаючим памятником середновічного Риму.

Та матерна церков Францїсканів, побудована в сусїдстві Капітолю, на високім горбі, що панує над цїлим окруженєм. Кров старого Риму плила в сих сторонах. Глянь доокола себе, а всюди повіє до тебе духом всесьвітної історії. Нїгде так єго не почути як тут. Потомки давних завоєвателїв сьвіта стали карликами, і видять, що їх предки зробили. Они то відчувають по каміню, видять то по статуах, знають то із памятників, що по пановань над цїлим сьвітом настало відродженє, що по поганьскім Римі слїдувала сьвітлість хреста, що они жиють тепер в часах воскресения.

Розповідають, що цїсар Август виставив

---

[1]) Церков Ара Целї (по латинї Ara Coeli, з італїяньска Арачелї — Santa Maria in Araceli знаходить ся нинї межи улицями Арачелї і Кремона на північний всхід від Капітолю напроти памятника Віктора Емануїла. Церков ся мала бути збудована ще в VI. столїтю по Хр. і належить до найстарших памятників християньскої штуки будівництва; она має 22 стовпів старосьвітскої форми, краснї гробницї в стилю ренесансовім і фрески (малюнки на стїнах) Пінтурікції'го.

угорского правительства, котре так поуряджує тарифи на своїх зелізницях, щоби угорский цукор і спіритус не дістав ся за границю, лиш до Австриї. В такім случаю Угорщина на сотнарі цукру, котрий замість за границю дістане ся до Австриї, буде платити о 2 до $2^1/_2$ зр. менше боніфікацийі. Бесїдник порушив відтак справу квоти, реґуляциї валюти, цлової і торговельної звязи і супротивив ся всякому підвисшеню посередних податків. — П. Пешка домагав ся між иншим, щоби подешевіла сіль для худоби, і законного означеня обопільних приписів ветеринарийних. В законї о податках від пива і горівки за мало увзглядн(е)но засновуване спілкових броварів і горалень. Боніфікациї повинні бути індивідуальні та не повинно ся їх уділювати богачам. Податок від вишинку горівки повинно ся знести бо він несправедливий. Цїла угода лиха, для Австриї некористна, для еї господарства шкідлива, для того треба еї відкинути.

П. Аксман доказував, що угода є цїлковитою руїною економічною народів Австриї. Сли би еї переведено за помочию §. 14-го, мінїстер може бути переконаний, що зле буде виглядати его більшість. Тогдї певно наступить в Австриї социяльна катастрофа.

Дня 27 жовтня порішить ся справа ревізиї процесу Драйфуса. Касацийний трибунал поробив вже всякі приготовляючі кроки і сенат карний найвисшого суду видасть на підставі зібраного материялу свое рішенє, на котре жде нетерпеливо цїлий сьвіт. О скілько можна судити, то сенат причинить ся до ревізиї, а то згідно з внесенем референта Барда. Показало ся бо зі слїдства, що то славне „бордеро“, на основі котрого засуджено Драйфуса, писав Естергази, як сам признав ся до того в листі до полковника Паті ді Клям. В Парижи розійшла ся чутка, що мін. Бріссон має уступити, однако та вість доси не потверджена.

З руских товариств.

З Видїлу „Шкільної Помочи“ у Львові.

На засїданю видїлу дня 3-го червня с. р. примято до відомости, що сойм уділив запомоги 100 зр., а каса ощадности у Львові 200 зр., і що пок. крил. Юзичиньский, котрий часто за житя жертвував на „Шкільну Поміч“, лишив для товариства леґат, котрий находить ся в руках нотаря. Ухвалено дати на справлене лїтних одежий 30 зр. для женьской школи вправ, а 80 зр. для школи ім. Шашкевича, — виплатити шевцеви в Комарні 50 зр. за зроблене обуви, а 50 зр. на нову роботу, — і замовити у кравця 25 зимових бунд для хлопців за 100 зр.

Засїданє дня 3 жовтня с. р. Голова о. Стефанович указує в горячих словах на велику страту, яку понесло товариство через смерть Емин. кардинала Сильвестра. Покійний складав що року значні жертви тай в своїм послїднім завіщаню памятав о товаристві, призначаючи значний леґат, з котрого приходити муть відсотки. Всї члени вислухали промови стоячи і проголосили за бесїдником: честь его памяти! — Дальше принято до вдячної відомости, що др. Гавр. Крижановский прислав з пушки, уміщеної в консисторскій канцеляриї 32 зр. 30 кр., а др. Коцовский дарував для женьской школи вправ 12 зр., а для мужеской 5 зр. — Ухвалено: заплатити прибори шкільні для школи ім. Шашкевича, — вислати шевцеви на роботу дальшої обуви 50 зр., — і закупити 25 зимових плащів для дївчат за 100 зр., приймаючи при тім до милої відомости, що купець Валях обіцяв на так добродїйну цїль спровадити потрібне сукно без нїякого зиску для себе. — На запитанє заявив видїл, що приймає також ново отверту 5. клясу руску під свою опіку. — Вкінци порішено скликати загальні зборі товариства на день 24-ого л. жовтня.

Новинки.

Львів дня 21-го жовтня 1898.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала учителями і учительками в народних школах: Юл. Соколовску в Любінцях, Ядв. Чежовску в Олексичах, Теоф. Словиковского в Люблици, Стан. Липаньского управителем 2-кл. школи в Клювинцях, Володисл. Дигдалу таким-же управителем в Сокалї. Йосифа Маґеру учителем в Гончарах, Генр. Шпрінца в Уґлевій, Йос. Савицкого молод. учит. 6-кл. шк. муж. в Долинї.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва рада шкільна перенесла Болесл. Ясиньского з Менджехова на посаду управителя 2-кл. школи в Антонові і Ів. Петришина управителя 2-кл. школи в Підбірцях на посаду управителя 2-кл. школи в Контах. — П. Намістник переніс офіциала Намістництва Йос. Надаховского зі Львова до Заліщик.

— **Будова школи.** Ц. к. краєва рада шкільна постановила ореченеви з дня 16 жовтня с. р. будову 2-кл. школи в Опришківцях, гусятиньского повіта, в рр. 1899 і 1900 при помочи шкільного краєвого фонду.

— **Поминальне богослуженє** за упокій душі бл. п. Ем. Кардинала Сембратовича відбуло ся онодги в Успеньскій церкви дуже торжественно. На тетраподї, украшенім зеленію і митрополичими інсиґніями а прикритім мантиєю кардинальскою, виднїв удачний портрет пок. Кардинала, а перед ним багровий бірет на подушцї. 16 учеників з висших кляс руской ґімназиї окружало сей тетрапод з горючими сьвічками в руках. Соборну службу Божу правили оо. крил. Тороньский і катихити шкіл середних: Гузар і Дорожиньский з двома дияконами при хорошім і торгаючім співі учеників тої-ж ґімназиї. До заупокійної панахиди стануля крім того ще: Вир. о. Митрат Туркевич і о. Давидович. Церков була заповнена молодежию шкільною, що під проводом директора і цїлого збору учительского явила ся на Богослуженю і численною інтелїґенциєю рускою, між котрими мож було добачити членів ріжних народних товариств руских, запрошених на се богослуженє товариством „Руслан“, що опікує ся бідною молодежию руской ґімназиї, котрого членом покровителем і найбільшим добродїєм був покійний Кардинал.

— **Гончий лист** видав окружний суд в Станиславові за Гершком Ганом, фактором із Войнилова, числячим 46 лїт житя. Допустив ся він обманьства на 10.426 зр., котру то квоту видурив від одного доставця волів і дав єму на покрите сего безвартні векслї. Ган має укривати ся в околиці Войнилова.

— **Обезпеченє на випадок військової служби.** Таке товариство повстало у Віднї. За границею такі товариства істнують вже від давна. Товариство приймає обезпеченя дїтий мужеского пола до 13 лїт на суму сто до пять тисяч зр. Оплата премії триває найдальше до жовтня того року, в котрім обезпечений скінчив 21 рік житя. На случай коли-б обезпеченого асентеровано до лінійного війска, до маринарки або краєвої оборони, виплачує товариство обезпечену суму враз з дивідендами, сейчас або в жаданих ратах. Коли обезпеченого не возьмуть до війска, виплачує товариство цїлу обезпечену квоту враз з дивідендами, однакож доперва в днї 1 жовтня року, в котрім обезпечений скінчить 24 рік житя. На случай смерти звертає товариство зложений капітал враз з дивідендами. Чистий зиск дїлить товариство межи обезпечених, а часть призначує на фонд інвалїдів.

був на сїм горбі в сусїдстві капітолю престол тому будучому спасителеви, о котрім говорила Сибілля [2]). За християнских часів виставлено тут церков Пречистої Діви, насамперед дуже скромненьку, а відтак коли сьв. Франціскус [3]) розбудив нарід і влив в него душу, осів тут в тринайцятім столїтю его монаший чин і тому припала ся церков. Що лиш найкрасшого і найцїннїйшого могло войско сьв. Франціска призбирати, то знесено сюди і украшено се місце всїлякими родами мармор(і)в. Сюди принесено мощі сьв. Єлени, тут хоронено всїх тих, що і по смерти воліли спочивати на знатнїйшім, сьвятім місци, як десь подальше на якімсь тихім кладовищи.

Церков сама має зовсїм простенький причілок. То лиш мур з цегли, не инший як вхід до якоїсь кріпости. То, що тій простоті надає маєстатичного вигляду, єсть довжезний ряд сходів, котрими іде ся на гору. Хто стоїть на найвисшім їх степени, тому здає ся як би двері від церкви впускали десь на гору, до неба; коли же з гори подивити ся на долину, тогди все, що там на долинї, видає ся таким маленьким, що відчуває ся величавість сего місця.

По однім боцї сих сходів видко буйну ростинність, що відділяє їх від Капітолю, по другім боцї стоят(ь) полатаний в многих місцях дім ґенеральної капітули, котрий відповідно до обставин прибирав всїлякі форми і добудови. Взагалї подобав він на оріентальну каравансерию, де на вузкім місци сходить ся множество добрих людий на відпочинок. Бо то прецї так учила стара монаша мудрість, що житє то лиш вандрівка (vita peregrinatio), тож і Франціскани не зважали на то, щоби свою домівку на земли зробити сьвітлою і тревалою, а полишали то другим монахам, Бенедиктинам і Премонстратензам, щоби ті жили собі по паньски.

Церков сама єсть то величезний будинок, котрий сьвітло сонця лиш мірно осьвічає, все в нїй набирає якоїсь понурої, темної краски. Там вічний сумерк, котрий настроює побожних до молитви, рівнодушних до заверненя із сеї дороги. Вадовж амвони стоять лавки, але побожна публика молить ся на колїнах до Бога. Величавість склепліня радує як душу так і око; а хто уміє читати, може собі прочитати на нагробних каменях житєпись виднїйших людий з давних часів.

Недалеко від нагробника Катерини, послїдної босанської королевої, що бурливе своє житє закінчила в Римі, стояв межи двома стовпами конфесіонал для Славонців; так називано тогди тих людий, що приходили сюди на проці з Дальматиї і Босни.

Одного дня на весну прийшла якась просто одягнена, слабовито виглядаюча женщина перед двері церкви і спитала сидячих там жебраків ломаною італїянською мовою, чи можна тут сповідати ся по славяньски.

Жінка та була дуже задихана і видко було по нїй, як їй було трудно вилїзти сюди на гору. З лиця не виглядала она на стару, але в кутиках очий і уст лишило горе глубокі зморщки. Єї лице було жовтаво блїде, на щоках були червонаві плями, вохкі очи нїби аж горіли жаром горячки, ґуковата палиця дрожала їй в руцї. Чорне волосе вилазило їй зпід повстяної шапочки якогось дивного вида, що спонукало і без того завсїгди веселих римских жебраків до сьміху.

— А вже-ж, що можна — сказали їй — тут єсть такий чернець, що говорить тою мовою, до него ідуть твої краяни.

— Коли він приходить? — питала женщина дальше.

— Звичайно о сїй порі з рана приходить на молитву — відповів офіціяльний церковний „слїпець“ — але коли то Бога ради даш менї яку милостиню, то я піду і подивлю ся.

---

[2]) Сибілля — імя якоїсь стародавної ворожки і пророкинї у Греків і Римлян. Книги з пророцтвами тої Сибілї переховували ся яко велика сьвятість в сьвятини на Капітолїюм, а коли згоріли, велїв цїсар Август пророцтва Сибілї знов зібрати і списати та переховувати в сьвятини Аполлона.

[3]) Основателем монашого чина Францісканів був сьв. Франціскус з Ассізі коло Сполєго в Італиї. Він був сином богатого купця і називав ся первісно Джованні (Іван) Бернардоне, але батько прізвав его Франческом задля того, що він знав добре францускій язик. За молоду був він великим розпусником, але перебувши тяжку недугу змінив житє і став помагати бідним та доглядати недужих. Він продавав сукно із склепу свого батька, а гроші уживав на украшенє церкви Пречистої Діви. Тогди батько его вирік ся, а Франціско пішов на пустиню і побувши там два роки, став людий научати. Він прибрав собі товаришів, котрих по двох висилав в сьвіт і остаточно надав їм монаші правила і так в 1210 р. оснував чин Францісканів, котрий вже в 1270 р. мав 8.000 монастирів і 200.000 черців — справдешнє войско. Найважнїйшим правилом Францісканів було, що їм не вільно збирати нїяких богатств і маєтків, як поодиноким черцям так і цїлим монастирям.

— **Убийство жінки.** Перед львівским судом присяжних розпочав ся в середу процес против Ілька Момота, селянина з Красного, обжалованого о убийство власної жінки. Справа була така: В лютім 1897 р. видали Никола і Катерина Бачиньскі, селяни в Краснім, дочку свою Марию за Ілька Момота. Пожитє молодої пари було від разу нещасливе. Мария, хороша і спокійна женщина була й доброю жінкою, але Ілько чогось її зненавидів і часто її бив. Мимо того, що й війт і сьвященик старали ся погодити подружє, не прийшло між ними до згоди, особливо від часу, як Ілько уявив собі, що его тесть збавив его здоровля подавши ему якогось напитку на лік. Мимо того Мария полишила ся вірною мужеви, хоч родичі намавляли її, аби перейшла до них жити і хоч положенє її ще більше погіршило ся, від коли обжалований довідав ся від якоїсь ворожки, що жінка его не любить. Серед того померла нагле Мария Момот дня 2 марта 1898, а лікарскі огляди ни виказали, що її убито. Арештований зараз Ілько Момот признав ся до вини, а за причину подавав то. що тесть „зіпсував їм житє“. В тій справі відбув ся процес в Золочеві, де трибунал засудив Ілька Момота на кару смерти. Момот приймив засуд, але найвисший трибунал у Відни зніс той засуд і велів перевести ще одну розправу, поручаючи розслідити стан ума Момота. — І при теперішній розправі признав ся Ілько до убийства жінки, лише боронить ся тим, що в хвили, коли ударив жінку в голову, не знав, що з ним діє ся. Від удару померла жінка на другий день.

— **Скупар добродієм.** На днях помер в Ґлезґові якийсь Томзон, котрого уважали в цілім місті за безпримірного скупаря. Той чоловік мешкав в одній нужденній і брудній комнатці, сам собі варив мізерну поживу і нікого не впускав до свого помешканя з обави перед крадежию. Перед кількома тиждиями він занедужав і умер в шпиталі. По смерти показало ся, що Томзон за посередництвом свого адвоката видавав кождого року 12.000 фунтів штерлінґів на добродійні цілі, а зіставив майно, що виносить около 300.000 фунтів. Минувшість Томзона не відома нікому. Припускають, що перед кількадесятьма літами повернув з Австралії, де мав доробити ся великого маєтку торговлею худоби.

— **Вудженина людоїдів.** Славний подорожник по екваторияльній Африці, Едвард Фоа, подав на засіданю парискої Товариства географічного таку звістку про житє людоїдів. „Мої люди з Замбезу зміркували, що якось за много було видно людских костий наоколо хат. Одного вечера в хаті, котру мені відступив тимчасом господар з цілою обстановою, я нишпорячи, струтив з полиці соломяний мішок. Я его підніс, а з него повипадали скорчені пальці, кілька куснів мяса і ціла щока; всьо то звуджене і дуже добре висушене. Були то останки з якогось людожерного пира. Се племя веде між собою безконечні війни, а відтак убитих, ранених і полонених пожирає. Те саме роблять зі своїми невільниками, котрих убивають як худобу на заріз. Для ліпшого смаку мясо наперед вудять. Збунтовані жовнірі барона Даніса не лише зїли 15 білих людий, але також їх службу, женщини і більшу часть послугачів (муринів). Коли я спитав людоїдів, чи людске мясо так їм смакує, у відповідь вибухли голосним сьміхом“.

Телеґрами.

Відень 21 жовтня. Занедужали в тутешнім шпитали й обі надвирательки, що ходили коло помершого на джуму Беріша. Іх відділено від прочих хорих і поміщено в окремій комнаті шпиталя. Чи они справді недужі на джуму, того доси не можна оречи.

Копенгаґа 21 жовтня. Король грецкий в дорозі з Данії до Греції має вступити до Відня.

Льондон 21 жовтня. Міністер скарбу Гікс-Біч виголосив в Норфільд бесіду, в котрій висказав надію що між Франциєю і Анґлією прийде до порозуміня в справі Фашоди.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного,** при улици Академічній, ч. 8, можна купити слідуючі виданя: 1) Образкові виданя: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене виданє 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. І. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Виданя без образків: Читанка ч. І, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене виданє 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землі 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історія педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. в Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий

— Не маю нічого добрий чоловіче, я й сама жебрачка.

Женщина пішла. В церкві не було нікого. Кількох черців ходило по церкві та щось поправляли коло престолів. Она спитала одного про сповідь, а той вислухав її та пішов до закристиї, щоби закликати Якова, котрому сказав, що якась Туркиня хоче сповідати ся.

Яков пустив ся охотно до конфесіоналу, вийшов з веселим лицем, як той, що вдоволений сам собою. Вкляк насамперед перед великим престолом, а відтак казав прикликати ту женщину. Мусів чекати добру хвилю, аж тота покутниця прийшла до него.

В сумерку і крізь кратки не міг він видїти женщини, чув лиш, як она тяжко упала на стільчик.

— Ти мабуть десь здалека, добра жінко; чи дуже втомила ся? — спитав він лагідно.

— Так, отче, втомила ся на тїлї, втомила ся й на души.

— Твоїй души можу дати поміч, а твоє тіло покріплять добрі люди.

— Отче сьвятий, Бога ради молю тебе, від многих літ чекала я на ту хвилю, коли буду могла роскрити перед тобою моє серце, я страдала і горювала, чи вислухаєш мене?

— Або-ж ти мене знаєш, добра жінко? Я тебе охотно вислухаю, бо я негідний раб божий і моїм обовязком скорблячим душам приносити пільгу. Говори.

— Мені здає ся, що я тебе знаю ще з Дубровника. Я велика грішниця, а Бог вічний нехай мене покарає, як тепер не кажу правди, коли чую, що приходить вже мені конець житя. Я убила моїх родителів, знївечила своє власне житє, я була сліпа.... Она при тім розплакала ся.

— Не плач, дорога посестро в Господі і єго вірі, Господь Бог прощає і найбільшому грішникови, лиш нехай твоя сповідь буде правдива.

— Я не прийшла сповідати ся до тебе, лиш хочу признати ся....

— Я тебе не розумію; то говори.

— Я босаньска дівчина — почала та женщина розповідати — донька могучого чоловіка, пана, котрого слухав великий кусень краю. Я уродила ся християнкою, ту віру я задержала, і в ній хочу умирати. Я полюбила невільника мого батька, котрий мені сказав, що мене любить. Яка була тота любов, того я анї тогди не знала, анї тепер не знаю, чую лиш, що я ізза него не могла бути нічиєю иншою, та й не було дня, в котрім би я про него не думала, а всеж-таки рука божа тяжко мене побила. Мене хотїли віддати за иншого, я хотїла втїкати з моїм милим, як то він менї обіцяв, але він втік від мене, а менї казав сказати, що — до Бога....

— Що! — крикнув Яков, що від его голосу аж по церкві залунало — то ти хиба....

— Не перебивай менї, сьвятий отче, суди на кінци. Вже мене тепер розумієш?

Яков не знав собі ради на ту внутрішну борбу, яка в нїм настала, не міг і слова промовити, язик ему як би задубів; хотів встати, а не міг. Лиш шепотом випустив з себе слово: „Дальше“.

(Конець буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).